

(א) לעיל כו' ג' (ב) נפט: ד"ה קמ"ל.

הגהות הב"ח

(א) גמ' סיפא לגמ' ארישא כג"ל וכן בסמך: (ב) שם לא צריכא דאע"ג דאמרי קי:

ליגור. דאי מצטלי אינהו ליחיד אחר למימר נמי יחיד מצטל לשנים: ואין נוטלין רשות נמה לי. הא תנא ליה היו שנים אוקרין זה על זה: לא צריכא. משנה יתירה לאשמועינן דאפי' אמרו ליה קמאי קני על מנת להקנות והדר איהו ובטלין לחציה לא משתרי האי צתרא דמהו דתימא שליחא שוויהו קא משמע לן כיון דלא קנה איהו לאשתריי לא מלי לאקנויי: אחד שלא עירב כו'. כגון ג' דיורין צתיר השנים עירבו והשלישי לא עירב מצטל לאחד מן המעריצין ומותר דהאי צהדי צהדיה עירב אלמא אין צריך לבטל אלמא לאחד דכולהו הו' כחד: ושנים שלא עירבו נוטלין רשותן לשנים. הדרים עמיהן עירבו או ליחיד שלישי הדר עמיהן ולא עירב לא הו' ולא הן: אבל אין אחד שעירב. עם אחד נותן רשותו ליחיד שלישי שדר עמיהן ולא עירב דכי בטלי ליה איהו רשותיה אכתי איכא צהדיה דאסר עליה: לשנים שלא עירבו. כדאמרין לעיל [סח:] שנים אין נוטלין רשות: והו' ומי. ועל כרחך דרבה צשיירא שחנתה צצקעה והקיפיה חזר ונטו שם איש אהלו מוקי לה דכי מת אין ליורשיו שם כלום דאי צתיר ממש הא איכא יורשין וכיון דאילו הו' אצוהון קיים הו' אסר אינהו נמי אסרי: פדע. מרישא דהו' ומית עסקינן דאי איתיה צריך להאי לבטוליה ליה: סיפא דרישא. מרישא דמתניתא עד אכל כו' חדא צבא היא הלכך סיפא דהיא קרי ליה סיפא דרישא: לאחד לא. דצריך לבטל לכל אחד ואחד: אי הכי יתני לאחד שעירב. כדמתנא צרישא ואנא ידענא דתרי נינהו דאין עירבו צבא שנים: או לאחד שלא עירב. צבא דהיא היא דהיי דתנא לשנים שעירבו או לא' שלא עירב: אחד שלא עירב כו'. השתא מפרש לה לכולה אמאי אלטרין למיתנייהו לכולהו: ולא גורין כו'. כלומר אי קשיא כיון דמית פשיטא דמצטל ליה להאי דפייש דהא קמני לה: סיפא דאפי' שנים מצטלין ליחיד: ושנים שעירבו כו'. פשיטא דהא ליכא למגור דלמא אחי יחיד לבטולי להו דאי מצטל להו שפיר דמי דהא עירבו וכיון דאורי ציחיד דמלי לבטולי מה לי חד מה לי תרי: כיון דלא עירב ליקנסיה. דמרישא לא נפקא לן דרישא איירי דהאי דלא עירב בטלי להנך דעירבו: סנה דה סיפא לגמ' רישא. דצדקה ומית עסקינן רישא דקמני לאחד שעירב דאילו איתיה לאידך צעי לבטולי ליה כדקמני צהך סיפא: ולאבי. דמתרן דה סיפא מאי לשנים לאחד משנים למה לי דתנייה הא תנא ליה רישא דיחיד מצטל לאחד משנים מה לי חד מצטל מה לי תרין מצטלין:

הדר פרק ששי עירובין

ע.

עין משפט נר מצוה

נח א' טו"ט א"ח ס' שפ ספק ד: נח ב' מ"י פ"צ מהל' עירובין הלכה ב' טו"ט ע' שם ספק א': ב' ג' מ"י שם הלכה ד' טו"ט ע' שם ספק ד':

בעא מיניה אביי מרבה ב'. לא שמיע ליה צרייתא דלעיל דסוק פ"צ (דף כו'): כשהוא מצטל רשותו אין צריך לבטל לכל אחד ומשמע התם דפלוגתא היא דר"א ורבנן וההוא צרייתא כר"א ואין לומר דלרבנן מיבעיא ליה ופשוט ליה דצריך לבטל דאם כן מאי פריך מצרייתא דבסמך:

הבא במאי עסקינן דהוה ומית. פירש רש"י דעל כרחך דרבה צשיירא שחנתה צצקעה והקיפיה חזר ונטו צה איש אהלו מוקי לה דכי מת אין ליורשיו שם כלום דאי צתיר ממש איכא יורשין וכיון דאילו הו' אצוהון קיים הו' אסר אינהו נמי אסרי וצתנס דחק דאין היורש אוקר אלמא א"כ הולך לדור שם דלעיל צ"מ שדוליאוו (דף מו.) פסקינן כר"ש דתנן לקמן פרק כ"ד משתמטין (דף פו.) ר"ש אומר אפי' הניח את ציתו והלך לשנות אלל צמו צאוהו העיר אינו אוקר כצנר הסית מלבו ומיהו אי צעו לאוקומי כר"מ דאמר כשהלך לשנות צעיר אחרת א' נכרי ואחד ישראל אוקר וקאמרין נמי לקמן בפירקין (דף עג:) צית התנן וצית הצקר וצית העלים וצית האלורות הרי זה אוקר עליו צריך לאוקומי צשיירא שחנתה צצקעה א"נ כגון זה עמנו שעירב הו' יורש: **יירש מהו שיבטל.** צשלא עירב האז מיירי כדפי' צקונט' דלא עירב האז תני לקמן (עמוד ב') א' מבני חצר שמת והניח רשותו לאחד מן השוק משחסיכה אינו אוקר ואיירי כגון צבא היורש לדור שם צצנת דאם לא כן לא צעי ציטול דהוי כמו צית התנן וצית הצקר דלא אסר כדאמר רבי יהודה לקמן בפירקין (עג:) דאין אוקר אלל מקום דירה ור"ש דפסיק פרק מי שהוציאוו (לעיל מו.) כוותיה קאמר דאפילו הלך לשנות אלל צמו צאוהו העיר אינו אוקר ומיהו אס' היה היורש דר צאוהו חזר שמה היה אוקר להם צית אצו כשירש צצנת אע"פ שלא צא לדור שם אפילו עירב עם צציו צצנר צצנת אפילו הכי צעי ציטול ולא מהני עירובן לגצי אותה חצר שירש צצנת

לגור דלמא אתי לבטולי להו קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמקצתן עירבו ומקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסניהו כדי שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאביי תנא סיפא לגמ' רישא לרבה אידי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו לי לא צריכא דבטלי ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטלי לא הו' ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי (א) לא צריכא דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות היכא

רבנו חננאל

והא מפורש הכי (א) בהצוה, דתניא ואין שנים שעירבו נותנין רשות לשנים שלא עירבו, והדר חד מינייהו ובטלי ליה לחבריה, מהו דתימא ינשתרי ליה, קמ"ל. [דאין שנים שלא עירבו נותנים רשותם לשנים שלא עירבו, ואע"ג דאמרי להו קני על מנת להקנות. בעא מיניה אביי מרבה חמשה שרירין בחצר אחת ושכח אחד מהם ולא עירב כשהוא מבטל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד אי לא, א"ל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד. איתיהביא אחת שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב, היכי דמי, אי ליכא אחריני בהדי מין מערב, דקתני לאחד שעירב, אלא פשיטא דאיכא אחרינא ועירב בהדיא ובתרי הכי מת. ואקשינן אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד דעירב, ואי איהו דעירב בהדיא מתני' והשתא ליכא אחרינא בהדיא אמאי לא. אלא פשיטא דאיתיה ואסר עליה, ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה. ודחי (רבא) [רבא] מיד אירא סיפא איתיה רישא ליתיה. תדע דבעינן לכל חד וחד, דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו [מאי לאו] שנים ממש. ש"מ בעינן ביטול רשות לכל אחד ואחד. ודחי אביי מאי לשנים דקתני אחד (לשנים) [משנים]. ואקשינן אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב דמשמע דאיכא אחריני בהדיא ואפי' הכי בחז סגי ליה. אלא מדלא קתני הכי אלא קתני לשנים שעירבו, לשנים שעירבו ממש הוא שמעינן מינה דבעינן ביטול לכל חד וחד. ונדרה אביי בקרישא. פ"י להא מתניתא פסיקא פסקה פשוטה היא. בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות.

(פ) צ' צרייתא לקמן דף ע'.

הני מילי כו'. דכל הני צטולין דלעיל איכא מקצתייהו דעירבו: פורם עירוב. תורת עירוב מן התנוקות הצאים אחרי כן: לאביי סנה דה סיפא. דלא אלטרין דהא פשיטא דאיכא חד דלא צטיל ליה רשותיה אלל להכי תנייה לאשמועינן דכולה מתניתא צדאיתנהו לתרייהו המעריצין עסקינן ואפילו הכי קמני רישא דרישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב דאין צריך לבטל רשותיה לכל אחד ואיהו לא אסר אחריה: אידי דסנא רישא. אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב תנא דה סיפא דאפסכא לא ולעולם רישא צדקה ומית וסיפא צדאיתנהו: הא סו נמה לי. פשיטא דאסרי אהדדי: הכי גרסינן כיון דבעידנא דבטלי להו הכך כו'. ולעיל פרישא לה: קני על מנת להקנות. ממשנה יתירה נפקא לן דאי לאו הכי לא אלטרין למיתנייה ולעיל [ד"ה לא צריכא] פרישא לה: יורש. ששכח אצו ולא עירב ומת צצנת ולא ציטל רשותו מהו שיבטל רשות: היכא